

HOMILIE - ZEVENENTWINTIGSTE ZONDAG DOOR HET JAAR C – 2010

“Alles heeft zijn tijd,” zo staat in de bijbel te lezen. Met een variant op die bijbelse uitspraak kan men tegenwoordig zeggen: “Alles heeft zijn dag.” Wie in de agenda bladert kan ze aantreffen: de dag voor de secretaresse, de dag voor de cateringmedewerker. Klassiek is natuurlijk ‘moederdag’. Als wij aparte aandacht willen voor vergeten groepen, dan schenken wij hen een dag en zetten de schijnwerper op deze groep uit onze samenleving. Afgelopen vrijdag 1 oktober was ‘de dag van de oudere’. Vandaag willen wij dat thema ook in deze zondagsliturgie ter sprake brengen. Want wij zijn op weg een grijze samenleving te worden. In sommige streken van ons land is er zelfs sprake van krimp van de bevolking, zoals in de voormalige mijnstreek in Z-Limburg, de huidige parkstad. Bovendien, zoals in de openingsgedachte werd gezegd: “Oud worden moet je leren.”

In mijn jeugd waren oude mensen ook echt oud. Vaak liepen ze krom en ze waren ook als oudere gekleed. Maar de oudere van vandaag lijkt niet meer op deze bevolkingsgroep van vroeger. Wij noemen oude mensen niet eens meer oud, niet eens meer bejaard, maar senior. ‘Oud en bejaard’ verbinden wij met gebrekkig en dus hulp behoevend en afhankelijk. ‘Senior’ klinkt anders. Bij dat woord ‘senior’ zie je een man of vrouw voor je, vlot gekleed volgens de laatste mode. Financieel onafhankelijk. Zelfstandig wonend. Verbonden met internet. Op de hoogte van de wereldgebeurtenissen via krant of tv. 1 of 2 auto’s voor de deur. De senioren hebben volop de vruchten geplukt van de naoorlogse welvaart. Ze zijn kinderen van hun tijd, waarin geloof en kerk met vragen zijn omgeven. Velen hebben de band ermee verbroken, vanwege een teleurstellende ervaring of ze zijn samen met hun kinderen gewoon van geloof en kerk weg gegroeid. Heel geleidelijk. Ze beschouwden het geloof meer en meer als ballast. Zonder geloof voelen ze zich vrij, eigen baas over het leven. De levensavond lacht hen toe. Althans volgens de reclame.

Voor anderen daarentegen is het pijnlijk vast te stellen, dat de wereld zo geworden is zoals ze is. Dat God niet meer meetelt in deze wereld. Waarden en normen zoek zijn. Zij lijden eronder, dat het katholieke geloof voor hun kinderen geen waarde heeft. Zij stellen zich vragen: “Wat hebben wij verkeerd gedaan, dat onze kinderen het vertrouwde katholieke geloof niet hebben overgenomen? Is de levenswijze van onze kinderen zomaar even goed? Zullen zij de juiste keuzes maken in de dilemma’s tussen goed en kwaad, die zich zeker aan hen zullen opdringen?”

Maar toch zijn ook de hedendaagse oudere mensen vaak mensen die door het leven getekend zijn. Oudere mensen hebben veel meegemaakt. Ook voor de moderne senior is het leven meestal niet over rolletjes gegaan. Elk mens heeft zijn levensverhaal. In de krant las ik laatst het verhaal van een schoolreünie. Na 40 jaar ontmoetten de klasgenoten elkaar weer. Nadat de gesprekken aanvankelijk gevuld werden met het opscheppen over ieders carrière, werden zij later op de avond persoonlijker en openden zij, na wat drank, voor elkaar ook de binnenkant van hun levensverhaal. Opvallend daarbij was, dat iedereen zijn portie leed te verwerken had gekregen: relatieproblemen of scheiding, kinderloosheid, of moeilijkheden met de kinderen, scheiding van de kinderen, werkeloosheid, ziekte, sterfgevallen, eenzaamheid. Iedereen had het een en ander op zijn bord gekregen. Het leven had iedereen getekend. Menigeen had in zijn wanhoop zoals de apostelen tot de Heer geroepen: “Kom mij te hulp. Geef ons meer geloof.” Maar in moeilijke omstandigheden blijven geloven, is voor geen mens gemakkelijk. Toch kan ons geloof ook door de moeilijke omstandigheden verdiept worden. Zovaak heb ik

gehoord: "Waaraan had ik mij kunnen vasthouden, als ik geen geloof had gehad en niet eens een kaarsje had kunnen opsteken?"

Het leven van iedere mens kent zijn stormachtige momenten. Maar zoals tot de leerlingen in de storm, zegt Jezus ook tot ons: 'Durf toch te vertrouwen. Wees niet bang. Waarom twijfel je, kleingelovige?'"

In het dagelijkse leven streven wij naar zekerheid, naar onafhankelijkheid. Zo houden wij ons vast aan onze aardse zekerheden als aan een moerbeiboom, die diep in de aardbodem geworteld lijkt. Niettemin plaatst het leven ons voor een aantal vragen waarop ook ons verstand geen antwoord heeft: "Waarom leef ik? Wat is het doel van mijn leven? Wat maakt mijn leven levenswaard: het eigen ik of liefde voor mijn medemens? Of: Is mijn leven met mijn sterven afgelopen? Zal ik mijn overleden familieleden en vrienden of misschien ook kinderen terugzien?" Zo zijn er nog zo vele vragen, die het leven aan ons stelt en waarop wij niet zomaar een snel antwoord kunnen geven. Bovendien hoe ouder wij worden, des te meer vragen dienen zich aan. Vele antwoorden zijn bedacht. Wij geven een gelovig antwoord, een antwoord, dat wij niet zelf hebben bedacht, maar dat ons gegeven is: een levend antwoord: de persoon Jezus Christus. Hij inspireert ons tot geloof en liefde. Als het geloof juist beleefd wordt, dan maakt het ons tot mens naar Gods bedoeling, in wier leven de liefde voorop staat. "Oud worden moet je leren," hoorden wij aan het begin van deze eucharistie. Of anders gezegd: "Wij leren van het leven: dwz: Wij hebben doorheen het leven ontdekt, dat wij als kinderen Gods in Gods hand zijn. Dus: Wij zijn maar gewone mensen. Wij hebben alleen onze plicht gedaan door een leven van geloof en liefde." Amen.